

Jurić Andrija, penzioner Banja Luka
daje izjavu za Djurić Miju.

Banja Luka 7. oktobra 1964. god.

I Z J A V A

Djurića Miju poznam od početka augusta 1933. godine, kada je došao iz Kragujevca Sombora u Novi Sad. Djurić je radio u radionici željezničke lokomotive Sombor i premješten je u lokomotivu Novi Sad, gdje je radio kao stolar.

Djurića Miju sam upoznao kao aktivistu u radničkom pokretu. Naime tako mi ga je predstavio jedan moj drug koji ga je doveo kod mene kući. Ja sam tada bio mašinevidja na državnoj željeznici u Novom Sadu. Kroz 1933. i 1934. godinu Djurić je donosio meni i još jednom drugu komunističku štampu i literaturu. Ja sam ga čitao i davao dalje a poslije vraćao Djuriću. Pored toga Djurić je donosio pakete meni na čuvanje i od mene ih odnosio ali ja neznam kuda.

U decembru 1934. god. na je Djurić tražio da se u mojem stanu održi jedan sastanak na kojeg će on dovesti učesnike. Taj sastanak se je održao 10. januara u mojem stanu na kojem je drug Blagoje Petrović iznosio političke stanje u zemlji i stavove sa održane Zemaljske partijske konferencije. Učesnike toga sastanka je doveo u moju kuću Mijo Djurić. Bilo nas je osam na sastanku. Poslije 20 ili 30 dana smo bili svi pohapšeni, koji smo bili na tom sastanku osim druga Blagoja Petrovića čije je ime i za neke od nas tada bila tajna. Pohapšeni smo poslije prevale organizacije KP u Beogradu. U istražnom zatvoru nas nekoliko je bilo strahovito mučeno. Jedan od tih mučenih i prebijanih je bio i Djurić Mijo. To znam, jer sam ga vidio kako nije mogao obući cipela na noge koje su bile crne po tabanima i stekle od batina.

Dalje znam da je Djurić održavao aktivnu vezu sa Ing. Jovom Dugoševićem i Dr. Milešom Aranickim, od njih primao pametni materijal i dovo-^{KOD}odio Dugoševića kod nas na sastanke prije već navedenog sastanka.

U istražnom zatvoru i na sudjenju Djurić je se vrlo dobro držao. U zatvoru sam saznao, a poslije je to i potvrđeno, da je Djurić vršio neke vrste kurirske funkcije između Dugoševića i druga Veselina Ma-
leše, koji je tada bio u Beogradu. Na sudjenju na Državnom sudu za zaštitu države u Beogradu smo bili oslobođeni optužbe uslijed nede-
statka dokaza. Djurić je bio otpušten sa željeznice još u toku istra-
ge kao i ja. Bio je neke vrijeme bez posla. ^{POKRETN} Koliko mi je poznato Djurić je i dalje bio aktivan u radničkom, a posebno je, koliko sam od njega čuo, kao i od druga Aranickog u 1938 i 1939 godini, bio u partis-
koj ćeliji sa drugom Aranickim u Novom Sadu. Ja sam u proljeće 1939. godine otišao na rad u Kupriju/Srbija/ i zato neznam sve detalje

njegovog rada tih posljednjih godina pred rat.

Znam da je 1940. godine otišao u Zenicu gdje se je zaposlio u
Željezari-Zenica. Ja sam sa svojom porodicom 1941. godine došao
u Zenicu i tada mi je Djurić Mijo ustupio svoj stan a on otišao
u drugi.

U septembru 1943. godine je Djurić uhapšen od Njemaaca, pušten je
iz zatvora na traženje radnika sa kojima je radio u radionici,
a 1944. godine smo zajedno otišli u NOV-u. Djurić je ostao u
IV. Krajišnoj divizionu u zanatlijskoj četi a ja sam otišao u
Jajce gdje sam bio mašinovođa na oslobođenoj teritoriji, kasnije
na željeznici koja je bila pod komandom NOV-a.
Za sve ove što sam izjavio jamčim moralno i materijalno.

Jukić Andrija, penzioner
Banja Luka, Nikole Tesle 15

Jukić Andrija